

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

Apríl 2018

Číslo: IV.

TRÁPENIE UŽ PREŠLO, POTEŠENIE NADIŠLO

Obyčajne si vydýchame, ak sledujeme dramatický film a ten sa skončí víťazstvom dobra. „Je koniec...“, zaznievajú slová na adresu nepriateľa, ktorý má uznať svoju porážku. „Je koniec“, týka sa aj toho, kto prežíval utrpenie, des a hrôzu a teraz táto smutná etapa jeho života je skončená. „Už je dobre“, také bývajú slová útechy a istoty.

Po dňoch Pánovho utrpenia a smrti, Cirkev na celom svete slávi Veľkú noc. Oslavujeme víťazstvo Ježiša Krista nad odvekým nepriateľom, keď Pán Ježiš vstáva z mŕtvych a zanecháva za sebou prázdny hrob.

Každý z nás potrebuje žiť v istote. Pre niektorých istotou sú peniaze, silné auto, dom s poplašným zariadením a pod. Ako kresťania veríme, že pravú istotu nám dáva Boh a naša viera vo Vzkriesenie Božieho Syna. Niektorí si už na Veľký piatok mysleli a povedali: „Je koniec.“ Lenže Boží Syn, ktorý vzal na seba ľudské telo, nezomrel natrvalo a na tretí deň spojil dušu s telom a víťazne vstal z hrobu. Na tejto pravde stojí naša viera i viera celej Cirkvi. A preto prežívame zároveň aj radosť z Kristovho vzkriesenia. Smrť bola porazená naším Vykupiteľom a nemá tak trvalú moc. Veď Ježiš Kristus z trvalej večnej smrti, urobil iba dočasnú. Vieme, že každý musíme okúsiť smrť. Všetci musíme prejsť bránou smrti, no vďaka Kristovmu víťazstvu nad smrťou, môžeme získať večný život. Čo treba k tomu urobiť? Veriť v Trojjediného Boha a žiť podľa krstnej viery. Lebo, ako hovorí Sv. Augustín: „Ten, čo Ťa stvoril bez Teba, nespasí Ťa bez Teba.“ Aj keď to nie je vždy ľahké, máme sa usilovať žiť svoje kresťanstvo radostne. Pretože Náš Pán je živý a stále prítomný medzi nami.

Duch. otec Milan

„TETIČKO, TETIČKO, DAJTE MALUVANÉ VAJÍČKO...“

Veľkonočné vajíčko je oddávna symbolom jari a nového života, lebo obyčajne na jar sa liahnu malé kuriatka, káčatka či húsatká. Maľované alebo čokoládové vajíčko poteší ako pozornosť každého, hlavne tých najmenších.

Je milé pozorovať chlapcov ako na Veľkonočný pondelok chodia s „igelitkou“, šibákom a so striekačkou po domoch, aby si „niečo vyšibali“. A dievčence či gazdinky sa potešia, že si ich niekto všimol a nezabudol na nich.

Veľkonočné vajíčko ako symbol života, je blízke aj kresťanstvu, pretože Pán Ježiš nám svojou smrťou a zmŕtvychvstaním priniesol nový život. A prázdny hrob vo veľkonočné ráno, je dôkazom tohto nového života. Ďalším veľkonočným symbolom je baránok - je symbolom Pána Ježiša, ktorý sa obetoval za naše hriechy a stal sa pokrmom našich duší. ... „blažení tí, čo sú pozvaní na hostinu Baránkovu...“

NAD BOŽÍM SLOVOM

A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ /Jn 20, 21-23/

Na nedeľu Božieho milosrdenstva sa každoročne číta evanjelium o ustanovení Sviatosti zmierenia. Moc ktorú dáva Ježiš apoštolom, prešla potom na ich nástupcov - biskupov a tí túto moc pri kňazskej vysviacke dávajú kňazom. Dnes sú teda biskupi a kňazi vysluhovateľmi sviatosti zmierenia a tým aj vysluhovateľmi Božieho milosrdenstva. Sú akoby nástroje v rukách Božích, cez ktoré sa Božie zľutovanie prejavuje. Pamätám sa ako som si vykonal prvú generálnu svätú spoveď. Mal som vtedy 16 rokov. Po rozhrešení som cítil, že som odľahčený, pretože veľký balvan zo mňa spadol a kňaz ma vtedy objal ako márnokratného syna, ktorý sa mu vrátil. To, že Pán Boh sa zľutúva a milosrdne odpúšťa nám hriechy, je nespočetne veľa krát obsiahnuté na stránkach Starého i Nového zákona a Cirkev túto pravdu hlása už viac ako 2000 rokov. K tomu je nevyhnutne potrebná snaha človeka robiť pokánie, čiže zmeniť svoj život k lepšiemu. Úprimnosť a radosť majú mať tak miesto v našom živote a nie zúfalstvo a ľahostajnosť.

SVÄTÍ - NAŠE SVETLÁ

Pochádzal z rodu Slavníkovcov. Narodil sa na hrade Libice. Študoval v Magdeburgu. Roku 983 sa stal po Detmarovi druhým pražským biskupom. Pre ťažkosti, ktoré mu robili pohanskí krajanovia, odišiel do Ríma. V rokoch 994–995 pôsobil i v Uhorsku a medzi inými pobirmoval aj Gejzovho syna, neskoršieho kráľa svätého Štefana. Napokon odišiel ako misionár k severným Slovanom. V tejto apoštolskej práci zomrel mučeníckou smrťou dňa 23. apríla 997. Ešte v tom istom roku bol vyhlásený za svätého.

Z legendy Quattuor Immensi, ktorú napísal pravdepodobne svätý Radim roku 999

Kiež nás na jeho príhovor Kristus chráni

Veriacim v Krista všetkým v ňom veľké svetlo, nie skryté pod mericou, lež žiariace naplno zjavne. Nespočetný zástup úbohých chudákov sám živil zo svojho, viac než dosť, až hojnosť ich potrebám poskytol vecí.

Jeho však samého zriedka len – mimo dní sviatočných – sýteho zastihlo slnko a spať ho nevidala noc.

Nikdy sa nenaspal nadostač, cestou i necestou chodil, tu žalmy prednášal, tam almužnu dával chudobným, chorých navštevoval, alebo v putách kvíliacich vinníkov.

Starosť o jedlo, o spánok nikdy mu nebránila v modlitbách stráviť aj celé hodiny dlhé.

Keď skončil večernú modlitbu, bol ticho až do prvej rannej; mlčanie nočné u mníchov zvyčajne zachovával vždycky.

Po rannej modlitbe išiel prehládnuť zástupy ľudu; pýtal sa, kto si čo praje a prečo prišiel k nemu. Všetkých uzmieroval, nikoho neodsúdil nikdy.

A keď už konečne voľný bol, zbavený takýchto vecí, ľúbezné hymny horlivo spieval v Ježišovi Kristovi, až ho k slúženiu omše odvieďla príslušná chvíľa.

A omšu keď skončil, nesýtil telo potravou, lež s milými duchovnými a znalcami svätého Zákona prečítal mnohé knihy, v ktorých je obsiahnutý Zákon, rozprával o nich a radil, čo robiť kážu.

Taký mal životný cieľ, tak pracoval, o to sa staral. Zatiaľ však z perí mu neprestávala plynúť reč k národu, keď učil, čo robiť a čoho sa chrániť; nespravodlivým trest, odmenu riadnym sľuboval, že Krista naveky z tváre do tváre vidieť budú.

V slovách bol šetrný, v nábožnosti vážny a prísny. Vľúdny k poddaným všetkým, lež k pyšným občas aj tvrdý. Opatrný sť a had, však skvel sa i prostotou holubic bielych.

Ale zmyselné stádo sa vzpiera konať, čo pastier duchovný na srdce kladie, a kráča stále a stále ta, kde k obžerstvu láska a jalové vášne ho vábia.

O Božom zákone mu on a o večnom živote káže, ľud sa však rúti do smrti a na nijaký zákon nedbá.

Videl tu svätý biskup, že nikto chápať nechce to, čo príkazy velia, a to, čím jeho slová znejú, nevidel nijaký úspech, len zmar únavnej svojej práce. A vtedy plakal nad skazou národa, nad množstvom hriechov.

Napokon presmutný a horko si ťažkajúc na všetko, rozhodol sa, že radšej pery zavrie, než by mal

márniť prácu v národe zaslepenom, čo zlom sa akoby dobrom riadil.

Pluhom spásneho slova je hodlaný stále a stále zorávať v Ježišovi Kristovi neplodný úhor všetkých duší; a hneď nastúpil svoju púť a uznal za výhodnejšie rozsievať medzi Prusmi semeno života večného. A bol to deviaty deň, ako je známe, pred prvým májom, čo náš biskup Vojtech bol umučený pre Krista Pána.

Kiež nás na jeho ustavičný príhovor presvätý Kristus chráni po všetky veky a nad to i po smrti ďalej!

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

K najstarším rehoľníkom na Slovensku bezpochyby patrí aj 103 ročný dominikán P. Akvinas Juraj Gabura OP.. Keďže obdivoval učenie Tomáša Akvinského, podľa neho si zvolil rehoľné meno. Narodil sa cez I. svetovú vojnu dňa 17. januára 1915 v Dolnom Kubíne. Jeho otec slúžil vo vojne ako námorný vojak. Mal dve mamy. Prvá mu zomrela ešte v útlom detstve, druhá

bola jej rodná mladšia sestra. P. Akvinas si na ňu spomína ako na pokornú a zbožnú ženu. V roku 1927 sa rodina presťahovala do Bratislavy. V detstve miništroval a ako 10-ročný sa rozhodol pre kňazstvo. Vstúpil k dominikánom v Olomouci, kde vyštudoval teológiu. V roku 1940 prišiel do Trenčína. Vyučoval tu náboženstvo, hral divadlo, prekladal literatúru z francúzštiny a latinčiny. Písal do časopisu Duchovný život, ale predovšetkým sa venoval študujúcim a pracujúcim chlapcom.

Z 13. na 14. apríla 1950 v akcii „K“, boli likvidované kláštory. Keďže sa P. Akvinas nemal kde vrátiť, ukrýval sa u rodiny Kováčovej v Dlhej n/Oravou. Táto rodina ukrývala „protištátny živel“ a preto jej členovia boli väznení. Dodnes uchovávajú sklenený pohár, v ktorom P. Akvinas slúžil sv. omšu... Aby sa pohár nepoužíval na iné účely, je označený červenou nitkou. Neskôr sa P. Akvinas prihlásil na políciu, pretože manželka Kováčová bola za to 6 rokov väznená a ich mladšia dcéra musela štátu odvádzať vysoké kontingenty z úrody. V r. 1952 na verejnom pojednávaní P. Akvinasa obvinili z velezrady a z protištátnej činnosti. Dostal doživotný trest, aký dostali iba piati duchovní na Slovensku, medzi nimi aj biskup Pavol Peter Gojdič. Vystriedal väznice v Ilave, Mírove, Leopoldove a Valdicich. Tam sa brúsilo sklo na lustre, korálky, čo bolo na vývoz. Azda niekde v cudzine ich použili aj na výrobu ružencov. Vo väzení slúžil sv. omše, pričom ako kalich používal obrátenú lyžicu. Za to bola samotka v úzkej cele... Dostával 1x za tri dni kúsok chleba a vodu. Ani pred smrťou matky pátrovi nedovolili napísať list a rozlúčiť sa s ňou.

V roku 1960 bol rehabilitovaný a prepustený z väzenia. Mohol sa zamestnať ako robotník a tajne pôsobil ako apoštol Bratislavy. „Ujo Jurko“,

ako ho familiárne volali, pripravoval deti a mládež na prijatie sviatostí, neskôr mal dovolené udeľovať aj sviatosť birmovania. Cez víkendy veľa cestoval po krajine a povzbudzoval veriacich. V roku 1989 sa naplnili jeho vízie a mohol verejne vystupovať. Pomáhal oživiť dominikánsku rehoľu.

Dnes pri chôdzi používa dve barly a snaží sa byť sebestačný. Ako 96-ročný si ešte sám upratoval. P. Akvinas sa odovzdáva do vôle božej až po posledný výdych a hovorí, že všetkým odpustil. Nie je v ňom hnev, ale obeta. Kedysi dával požehnanie na diaľku nemeckej mystičke Terézii Neumannovej. Na to dostal odpoveď, že cítila požehnanie, ktoré jej dával nejaký kňaz zo Slovenska. Dne žije medzi svojimi ako otec dominikánskej rehole vo Zvolene.

Mária Nováková

SCHOPNOSŤ VZÁJOMNE SA ROZPRÁVAŤ A UMENIE NAČÚVAŤ INÝM

Mnohokrát vidíme mladých ľudí, chlapcov aj dievčatá ako spolu sedia v spoločnosti a namiesto rozhovoru každý drží v ruke mobil a zabáva sa s ním. Prídeme domov, manžel sedí pri televízii, ďalší člen rodiny pri počítači... a zrazu zistíme, že namiesto toho, aby sme si sadli ku stolu a porozprávali sa o tom, čo sme počas dňa prežili, riešili, o našich radoostiach či starostiach, nemáme na seba čas a nevieme sa spolu ani porozprávať. Medzi partnermi, manželmi a členmi rodiny vznikajú nedorozumenia, napätia a vzťahy začínajú chladnúť. Niektoré skutočnosti si domýšľame a strácame istotu.

Je na mieste, aby sme si uvedomili, že bez vzájomnej komunikácie naše problémy, partnerské vzťahy, či manželské krízy nevyriešime. Preto je potrebné naučiť sa s úctou a dôstojnosťou navzájom rozprávať. Nestačí iba sms-ka alebo mail, či reakcia na facebooku, pretože táto forma nenahrádza pohľad do očí, ani úsmev či slzu. Vychádzajúc z diela Martina H. Padovaniho, SVD Hojenie zranených vzťahov, uvedieme niekoľko slov o komunikácii, načúvaní, konflikte a sebaláske.

1. Komunikácia

Keď ide o hojenie zranených vzťahov, treba začať od komunikácie. Sme stvorení pre komunikáciu. Dostali sme hlas, jazyk, pery, uši, výrazy tváre a telesné gestá, aby sme vyjadrili to, čo si myslíme a čo cítime.

Základným cieľom komunikácie je odhalenie sa, nie rozriešenie.

Najčastejšie vo vzájomnom odhalení sa nachádzame rozriešenie našich problémov, pretože ním dosiahneme obojstranné porozumenie. Nemáme na mysli komunikáciu medzi náhodnými známymi a susedmi či spolupracovníkmi, ale užšie a intímnejšie vzťahy, v prvom rade manželské a rodinné. Takáto komunikácia si vyžaduje oveľa hlbšiu otvorenosť a úprimnosť a musí byť priama a jasná. Môžeme sa báť úprimnej komunikácie, lebo sa bojíme konfliktu. Vzťah, ktorý je zdravý a úprimný, bude z času načas znamenať konflikt a uvoľní cestu primeranému hnevu a nezhode. Hovoriť navzájom otvorene a úprimne, je jediná cesta, ktorou môžem ja poznať teba a ty mňa. Kedy a kde sa učíme komunikovať?

Komunikovať sa učíme prakticky jedine vo vlastnej pôvodnej rodine.

Do našich vzťahov prinášame spôsoby komunikácie, ktoré sme odpozorovali od našich rodičov, ktoré sme používali v komunikácii s nimi a so súrodencami.

Funkčná rodina komunikuje, je to rodina, ktorej príslušníci hovoria priamo jeden s druhým o svojich postrechoch, dojmoch, myšlienkach, citoch a potrebách. To ako vzájomne komunikujeme, je nanajvýš dôležité.

Slová, ktoré vyberáme, aj tón nášho hlasu môže byť na prekážku alebo na zveľadenie odkazu.

Pravdaže, keď zotrváme v mlčaní a bez reakcie na hnev a bolesť druhého, pravdepodobne ho nechá zmäteného, nahnevaného, sklamaného a zraneného svojou zjavnou necitlivosťou alebo zdanlivou ľahostajnosťou.

2. Komunikácia cez výrok „JA“ verzus sebakomunikácia

Ďalšie významné umenie komunikácie zahŕňa používanie zámena „Ja“ alebo „my“ vo výrokoch. Osoby na prijímacom konci výroku obsahujúceho „ty“ sa môžu cítiť napadnuté a zaujať obranný postoj. Štúdie o komunikácii dosvedčujú, že rozprávať výrokmi obsahujúcimi „ja“ je vždy účinnejšie než používať výroky „ty“. Napríklad: „Neznášam, keď čítaš noviny, zatiaľ čo ja sa pokúšam s Tebou rozprávať a potrebujem, aby si ma vypočul.“

Výroky obsahujúce „ja“ pomáhajú druhým, aby sa sústredili na nás namiesto toho, aby sa pripravovali na vlastnú obranu. Výroky obsahujúce „ja“ neohrozujú. Prvým cieľom komunikácie je odhalenie a nie rozriešenie. Inak povedané, musíme veci otvoriť. Keď napríklad zameníme svoj sarkastický spôsob rozprávania za zdvorilejší, šance na zlepšenie našich vzťahov sa výrazne zvýšia. Použitím výrokov obsahujúcich „ja“ môžem zvyšovať citlivosť druhej osoby k mojim zraneniam, hnevu a sklamaniu. Čo je cieľom efektívnej komunikácie. Tu nejde o to, či druhá osoba so mnou súhlasí alebo nie. Tu ide o to, aby sa tá osoba dozvedela, čo si myslím a čo cítim.

Sebakomunikácia – ak máme byť efektívnymi komunikátormi, musíme byť dobrí aj v komunikácii so sebou. V našom vnútri sa často nachádza niečo, ako negatívne nahrávky, z ktorých zaznievajú popletené a skreslené výroky, ktoré nesieme so sebou už od detstva.

Veľmi často sú chybné a vždy ničivé. Ovládajú nás. Môžeme sa ich zbaviť tým, že zmeníme svoje myslenie. Musíme ich konfrontovať, odmietnuť ich tým, že si vypracujeme nové a odôvodnené úsudky o sebe. Keď je náš vnútorný komunikačný systém zmätený, nemôžeme komunikovať s druhými účinne, pretože buď príliš zaujmeme obranný postoj, alebo sme voči nim príliš poddajní a ústupčiví.

Naše slová majú tvorivú silu. Do nášho vzťahu vnášame uzdravenie a posvätenie, keď sa delíme o svoje slová.

3. Načúvanie – kontakt s vnútorným svetom, zameranie pozornosti

Ak je komunikácia schopnosťou, ako odhaliť seba iným, potom počúvanie je umením, ktorým sa otvárame odhaleniu iných. Počúvať znamená, dostať sa do styku s druhými, vstúpiť do ich sveta. Počúvanie je náročnejšie.

Komunikácia si vyžaduje obratnosť, úprimnosť, skúsenosť, kým počúvanie si žiada pozornosť a trpezlivosť. Počúvanie si žiada napäté emocionálne sústredenie a zrkový kontakt s druhou osobou, aby sme rozumeli tomu, čo iní hovoria, ale predovšetkým tomu, čo cítia. Prvou požiadavkou, aby niekto opravdivo a účinne načúval, je schopnosť byť v styku so svojim vlastným vnútorným svetom. Aké sú naše myšlienky, naše postoje, predovšetkým naše city. Musíme byť v styku s naším vnútorným ja, uvedomovať si ho. Toto načúvanie seba samému je absolútna nevyhnutnosť. Bez neho nebudeme v stave preskúmať hĺbky inej osoby. Keď načúvame druhým, treba, aby sme im pomohli roztrieť a rozpoznať ich city tým, že sa ich spýtame, čo cítia a potom im povieme, čo si myslíme, že počujeme, čo nám hovoria. Načúvať znamená zamerať všetku svoju pozornosť a energiu na druhého. Naše oči sú upreté na tú osobu. Takéto načúvanie je vnímavé a premýšľavé. Byť dobrým poslucháčom neznamena iba načúvať, ako iní hovoria, ale byť pokojný, keď zmĺknu, ronia slzy, bolestivo vzdychnú.

Zranení ľudia sú veľmi citliví na to, ako zareagujeme a ako im odpovedáme a či sme opravdivo s nimi. Umenie počúvať je presne umením. Vyžaduje si prax a veľké úsilie, no dá sa rozvinúť. Modlitba sa týka načúvania: načúvať tomu, čo je v mojom srdci; načúvať tomu, čo iní hovoria, a dať toto všetko do rúk načúvajúceho Boha. Všimnime si, akým súcitným a citlivým poslucháčom je Ježiš. Načúval výkrikom slepca, vdovy, ktorá trúchlila nad svojim mŕtvym synom. Tento načúvajúci Ježiš je citlivý, emocionálne v styku s inými. Iba tak sa ich mohol telesne dotknúť, iba tak ich mohol uzdraviť. Vychádzala z neho sila – sila uzdravenia.

Ako Ježiš aj my môžeme uzdravovať tým, že budeme načúvať aktívne, premýšľavo a so súcitom.

4. Konflikt v komunikácii – výzva na zmenu

Konflikt nie je len súčasťou života. Je potrebný, ak sa má udržať zdravý funkčný vzťah.

Zdravé konflikty môžu byť spásonosnou milosťou, pomocou ktorej pôsobí Božia uzdravujúca sila. Potlačovaný konflikt sa môže prejavíť vo všetkých typoch telesných problémov a citových ťažkostí, ako sú napríklad úzkostlivosť, depresia, zaťaté mlčanie, sexuálny odstup. Vzťah sa stane fádny, je bez iskry a intimity, ak mu duchovne chýba zmysel a inšpirácia. Nie všetky konflikty prinesú rozriešenie problému, niekedy sa môže problém i vyostriť. Máme však zadosťučinenie, že sme čelili konfliktu a urobili všetko, čo sme mohli. V takej situácii, kde ľudia sú k sebe otvorení a úprimní, budú nezhody, rozpory a bolestné odhalenia. To je normálne a nevyhnutné, inak je vzťah povrchný, azda aj nepoctivý. Keď sa snažíme o úprimný vzťah, konflikt je reálna možnosť.

Konflikt môže mať aj pozitívnu stránku. Nazbierame v ňom o druhom veľké množstvo informácií. Vyhnúť sa však musíme vyjadreniu bolestnej pravdy zlomyseľnými slovami a nadávkami. Vtedy náš náprotivok počuje iba zákerný jazyk a nezachytí oznamované posolstvo. „Pravda vás vyslobodí“ (Jn 8,32). Niekedy je potrebný kompromis. Treba prijať, že konflikt je súčasťou života, no pritom treba zachovávať

čestné pravidlá, keď sa konflikt objaví. Dá sa teda zhrnúť, že konflikt pri vzťahoch môže byť užitočný. Zdravý a čestný konflikt nás núti prejsť cez bolestné situácie, v nádeji, že ich zdoláme a že nás pretvorí.

5. Sebaláska – láska k sebe samému

„Miluj Boha nadovšetko a svojho blížneho ako seba samého“, znie hlavné prikázanie. Boh je vždy na prvom mieste a ak máme milovať blížnych, milovať seba je nutné. Ak nevychádzame so sebou, ako môžeme vychádzať s druhými? Milovať seba značí poznať svoje problémy a prevziať za ne zodpovednosť – problémy ako nerozriešené konflikty, zanedbanie rozvoja alebo nedostatok šťastia. Prečo nevyužiť svoju energiu na zmenu seba miesto toho, aby sme sa usilovali zmeniť druhého? Láska k sebe sa niekedy zamieňa so sebeckosťou a narcizmom. Osoba so zdravou sebaláskou, má zo seba dobrý pocit, stará sa o seba všemožným spôsobom, má sebaúctu a berie zodpovednosť za svoj život. Napriek tomu je schopná sústrediť sa na druhých a byť s nimi v spojení.

Osoba, ktorá je sebecká, nemá zo seba dobrý pocit, skôr je posadnutá sebou a otázkami týkajúcimi sa seba.

Takejto osobe chýba schopnosť vstúpiť do vzťahu s druhými, pretože nedokáže druhú osobu náležite vidieť ani počuť. Sebaláska si vyžaduje tvrdú prácu, rozhodnosť, výchovu, pravdivosť a múdrosť, ktorá vychádza zo skúsenosti pokusu a omylu. Sebaláska je náročná – vyžaduje si to pravdivosť, otvorenosť a úprimnosť, čo sa týka nášho života, vyhodnotiť svoje dojmy, myšlienky, pocity, potreby, správanie, styk s druhými.

Zdravá sebaláska vedie k úzkemu vzťahu s druhým a vyžaduje si disciplínu. Moje odhodlanie milovať, odpúšťať, byť láskavý a súcitný, byť srdečný či vykročiť k iným v núdzi, musí byť súčasťou môjho „áno“ životu a vzťahom. Musíme povedať „nie“ vzťahom, ktoré nie sú životodárne. To si žiada úprimnosť voči sebe a oddanosť „pravde“, ktorá ma oslobodí od slepoty ilúzií či dezilúzií o sebe.

Poznať svoje hranice nie je priznaním slabosti, ale svedectvom sily, ktorá vychádza z poznania seba.

Bežný príklad prekročenia hraníc nastáva, keď berieme na seba zodpovednosť za život druhých či za ich správanie. Niekedy to robíme kvôli pocitu nezdravej viny, alebo kvôli falošnému pocitu pokúsiť sa pomôcť druhým. Takto dávame druhým možnosť, aby sme sa stali spoluzávislými. Musíme sa naučiť povedať „nie“ z lásky k sebe a k druhým, inak sa môžeme stať závažnou súčasťou ich problému. Ocítame sa v situácii, že sa pokúšame chrániť druhých, azda z úzkosti, keď vlastne nám ide o to, aby sme ovládali ich či danú situáciu. Tí, ktorí majú dobré organizačné schopnosti, si užijú silný pocit sebauspokojenia z toho, že sa starajú o svoj život.

4. Oddanosť sebe – jedna zo schopností, ktorú budeme najviac potrebovať, je ochota odpustiť sebe. Na svojej ceste často zlyhávame a hrešíme. Ak si odpustíme, pomôže nám to vrátiť sa späť na cestu, poučiť sa, nechať svoje nedostatky za sebou a posunúť sa ďalej. Neodpustiť sebe niekedy môže znamenať zbabelý útek pred zodpovednosťou, odmietnutie zmeniť sa, pretože sa zmeny bojíme. Negatívni ľudia nie sú len otravní, ale

dokážu priviesť k šialenstvu. Život s nimi je nesmierne ťažký a môžu nakaziť iné vzťahy, predovšetkým v manželstvách, rodinách a v spoločenstvách.

5. Sebavedomie - je schopnosť, ktorá sa nededí, musí sa rozvinúť. Vnútorne šťastie, ktoré všetci hľadáme, je kvalita, ktorú môžeme nájsť a rozvinúť len v sebe.

Šťastie je presvedčenie, že som lásky hodný.

Znamená to, že sa teším tomu, kto som, kde som, a čomukoľvek, čo sa deje v mojom živote.

V podstate je to vnútorná spokojnosť so sebou samým. Nikto mi ju nemôže vziať. Keď dovoľím, aby mi niekto, alebo niečo narušilo moje šťastie, musím sa pýtať, prečo som dovoľil, aby sa mi to stalo.

Anna Jurkovičová

NAŠI BIRMOVANCI V SND

Chlapci a dievčatá z Lošonca, pripravujúci sa na prijatie sviatosti birmovania, sa počas jarných prázdnin zúčastnili v Slovenskom národnom divadle v Bratislave na predstavení opery Krútnava, ktorá je „národnou operou“ s ľudovými tancami, zvykmi a folklórnymi tradíciami, ale zároveň je i strhujúcou drámou. Je príbehom mládenca, ktorého žiarlivosť doženie až k vražde. Zločinom si otvorí cestu k svadbe s milovaným dievčaťom, no prenasledujú ho výčitky svedomia, ktoré ho napokon doženu k tomu, že sa sám k svojmu činu prizná. Je to pohľad do života ľudí, prebývajúcich v lone prírody a spätých s vierou v Boha, ktorí práve z tejto viery, zdedenej po predkoch, čerpajú svoju pevnosť, silu vzchopiť sa a nieť svoj neľahký údel ďalej.

Foto a text:
Anna Jurovčíková

ČO NOVÉ V LOŠONCI

80 - ROČNÁ PANI APOLKA NOVÁKOVÁ

V nedeľu 11. marca 2018 sme v lošonskom kostole pri svätej omši poďakovali a prosili za zdravie a Božiu pomoc pre pani Apolku Novákovú, ktorá sa dožíva 80-tich rokov. Všetci ju poznáme ako dobrú krajčírku, ktorá nielenže šila pekné šaty, ale svoju šikovnosť uplatňovala aj pri šití plachiet a mnohých potrebných vecí do kostola, pre ktorý vykonávala akékoľvek krajčírské práce, pomáhala pri upratovaní kostola a vždy bola ochotná pomôcť. Najradšej sa modlí v bočnej lodi nášho kostolíka pri svätom Jozefovi. Spolu s manželom Františkom vychovala tri dcéry.

V súčasnosti sa teší z ôsmich vnúčat a troch pravnučat. Všetci farníci jej prajeme ešte veľa pekných dní, veľa zdravia, radosti a Božieho požehnania.

Foto a text: Anna Jurovčíková

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Mladého mnícha poslali na pár mesiacov do kláštora vo Flandrách. Mal tam spolu s ďalšími mníchmi tkať vzácny gobelín. Tkal, tkal, ale jedného dňa mal toho zbytočného tkania už dosť. „Neviem, čo tu vlastne robím. Čomu sa mám naučiť? Robím uzlíky na zlatej niti a potom ju bez dôvodu musím odstrihnúť. Také zbytočné plytvanie časom, aj zlatými niťami!“

„Synku,“ povedal mu starý mních, „vidíš tento gobelín z opačnej strany a pracuješ iba na jednom bode, nevidíš ho tak, ako sa naň treba pozeráť, nie je v ňom iba tvoja práca, iba tvoja zlatá niť.“ Zaviedol ho na druhú stranu a mladému mníchovi vyrazilo dych. Pracoval na prekrásnom obraze „Klaňanie kráľov“ a jeho zlatá niť žiarila z oslňujúcej svätožiary nad hlavou Jezuliatka.

Poučenie: Nepodceňuj to, čo robíš. Si dôležitejší, ako si myslíš. Všetci sme časťou oveľa väčšieho obrazu, ktorého plnú krásu uvidíme až na prahu večnosti.

UDALOSTI

• Dňa 4. marca 2018 v popoludňajších hodinách sa stretli na fare veriaci, aby si spoločne pripomenuli Svetový ekumenický deň modlitieb 2018. Myšlienka stretnutia bola podľa knihy Genezis: „Boh videl, že všetko, čo stvoril, bolo veľmi dobré.“ Priblížili sme si krajinu Surinam, život jej obyvateľov a kultúru. Odzneli tak modlitby, piesne a príbehy, ktoré pripravili kresťanské ženy zo Surinamu.

Foto: Marián Blažo

• V nedeľu 18. 3. 2018 sa naše farské spoločenstvo MM, MO, MK KDH už tretíkrát rozhodlo angažovať sa v podujatí Podelme sa!, ktoré v pôstnom období organizuje KHŽS. Podstatou podujatia je: delím sa, nedávam almužnu, ale to, čo si odopriem. Naše kuchárky sa od skorého rána veselo zvrátili v kuchyni KD aj so svojimi pomocníkmi. Navarili dve chutné polievky, ktoré požehnal náš pán farár- otec Milan. Nechýbala káva, čaj ani koláčik z rúk domácich kuchárov. Všetko pripravili ženy s láskou a obetou pre iných. Novinkou bol veľkonočný trh rôznych výrobkov – kraslice, korbáče, pohľadnice, medovníčky, mydlové kyticky, kvety a veľa iného. Aj keď bolo chladné počasie, zišlo sa viac ako 100 farníkov. V družnom rozhovore strávili príjemné chvíle a hreje ich dobrý pocit, že pomohli dobrej veci. A samozrejme, že všetkým nám aj dobre „šmakuvalo.“ Za pôstnu polievku sme venovali 380 €, ktoré boli poukazané na osobitný účet zbierky.

V tomto roku sa výťažok použije na dokončenie Krízového centra Vincentinum v Košiciach – Šaci, ktoré bude slúžiť chudobným rodinám s deťmi.

Touto cestou srdečne ďakujeme všetkým, ktorí sa zúčastnili a neváhali podeliť sa. Vďaka patrí všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zapojili a túto charitatívnu akciu nezištne pripravili.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLIEB - APRÍL 2018

Všeobecný: Aby tí, ktorí riadia ekonomickú oblasť spoločnosti, mali odvahu odmietat' ekonómiu vylúčenia a nerovnosti a dokázali ponúknuť nové riešenia.

Úmysel KBS: Nech nás slávenie veľkonočného tajomstva vovádza do spoločenstva Cirkvi.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Rastislav Zemes, Horné Orešany

OPUSTILI NÁS

- Jozef Krajčovič, 65-ročný, Lošonec
- Otto Funka, 74-ročný, Lošonec
- Cyril Krajčovič, 92-ročný, Hor. Orešany

**”VO VŠETKOM, ČO ROBÍM, SA
NESPOLIEHAM NA SVOJE SILY,
ALE NA BOŽIU MILOŠŤ. S
BOŽOU MILOŠŤOU MÔŽE
DUŠA VÍTAZNE PREJŠŤ AJ CEZ
NAJVÄČŠIE ŤAŽKOSTI.”**

SV .FAUSTÍNA KOWALSKÁ

Text: Mária Zacharová, foto: Mária Mrenová

**POŽEHNANÉ PREŽITIE VEĽKONOČNÝCH
SVIATKOV A DOBRÉ ZDRAVIE S PEVNOU VIEROU
A NÁDEJOU NECH VÁS SPREVÁDZAJÚ
V NASTÁVAJÚCICH DŇOCH. ZO SRDCA PRAJE
A VYPROSUJE VŠETKÝM FARNÍKOM A
ČITATEĽOM MALOKARPATSKÉHO POSLA.**

DUCHOVNÝ SPRÁVCA FARNOSTI, OTEC MILAN

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.